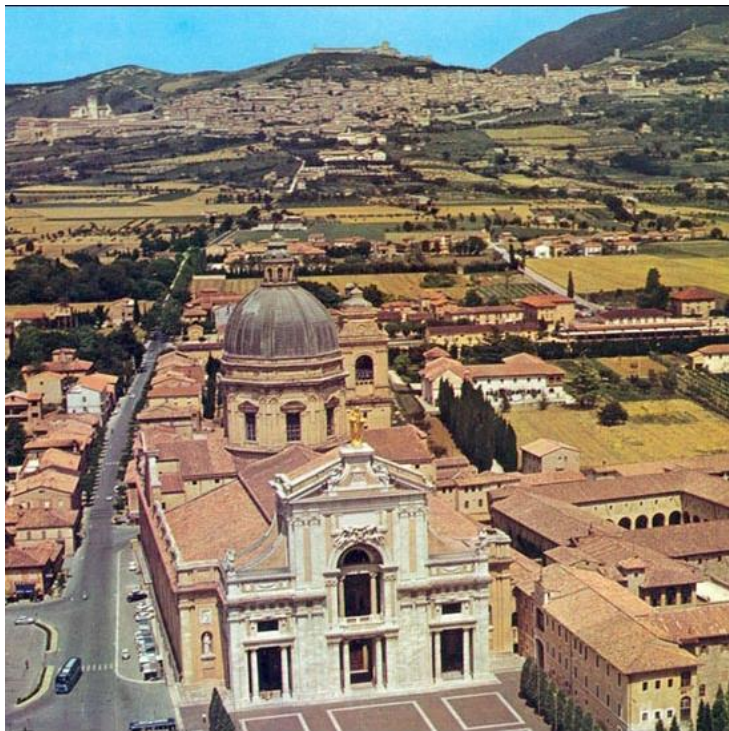

PORCIUNKULA-KÁPOLNA (eredetileg **Angyalos Boldogasszony**)

„Semmit se vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, se egy váltás ruhát. Ha egy házba betértek, ott szálljatok meg és onnét induljatok tovább. Ha valahol nem fogadnak be benneteket, hagyjátok ott a várost, és még a port is rázzátok le lábatokról ellenük tanúságul!” (Lk.9,3-5)

„Ez az, amit keresek!” - kiáltot fel Szent Ferenc.

A **Porciunkula-kápolna** Assisitől délre, a városhoz közeli erdőben épült a nép által portiuncula, vagyis 'kicsinyke osztályrész' néven ismert helyen. Valószínűleg a 6. században építették. A 13. század elején a bencések birtoka volt. Assisi Szent Ferenc 1207–8-ban helyreállította a romos erdei kápolnát, amely jelentős helyé vált életében: 1209-ben Szent Mátyás apostol ünnepén itt hallotta meg a szegénység Evangéliumát (Lk 9,3–5).

1211-ben a bencések neki ajándékozták az épületet. A melléje épített „kolostor” (a kápolna körül faágakból tartózkodási helyükként szolgáló kunyhók) lett a ferences rend ősi anyaháza. Ferenc a szegénységre úgy tekintett, mint „Krisztus menyasszonyára”.

1212-ben Ferenc a kápolnában öltöztette be Szent Klárát, majd a kápolna körül tartotta évenként Pünkösdkor a rendi káptalant. 1226-ban itt halt meg.

1569–78 között Giacomo Barozzi da Vignola tervei szerint háromhajós bazilikát emeltek a kápolna és a mellette őrzött Szent Ferenc-cella fölé úgy, hogy a kápolna a központi kupola közepe alatt áll. 1832-ben földrengés volt, a bazilika boltozata a hajók és a szentély fölött beomlott, a kupola és alatta a kápolna azonban sértetlen maradt.

A Porciunkula-kápolnához kapcsolt teljes búcsú

1216-ban történt, hogy egy éjszaka miközben szent Ferenc imádságba merülve a Portiunculában tartózkodott az oltár fölött ragyog fényben ott látta Krisztust és jobbán az ő Szüzi szent Anyját, az angyalok sokaságától körülvéve. Egy hangot hallott: *„mit kérsz a lelkek megmentése érdekében.”* Ő térden állva, egy csokor fehér és vörös rózsát tartott a kezében és ezt válaszolta: *„Szent Atyám, hogy akárki lép be ebbe a templomcskába, keresztsége napjától kezdve nyerjen bocsánatot minden bűne, amire visszaemlékezett, megbánt és meggyónt, és amivel kapcsolatban kegyesen vállalta egy paptól a bűnbocsánat és elégtétel parancsát.”*

Szent Ferenc ezt a választ kapta: *„Amit te kérsz Ferenc testvér nagyon nagy, de te nagyokra vagy érdemes, és még nagyobbakban lesz részed. Meghallgatom hát az imádat. Menj el az én földi helytartómhoz, és kérd tőle ezt a búcsút.”*

III. Honorius, 1216-ban teljesítette Ferenc kérelmét (ami addig csak a római és jeruzsálemi bazilikát illette meg), és aug. 1. déltől másnap estig minden esztendőben toties-quoties, a szenvedő lelkekért is felajánlható teljes búcsút engedélyezett azoknak, akik fölkeresik a Porciunkula-kápolnát, gyónnak, áldoznak és imádkoznak a Pápa szándékára. A 14. sz. végétől a pápák a Porciunkula-búcsút megadták egyes ferences templomoknak, IV. Sixtus, 1480-ban a Porciunkula-búcsút kiter-

jesztette az első rend templomaira, 1482-ben az összes ferences és klarissza templomra, de e búcsút csak a rendhez tartozók nyerhették el. XV. Gergely, 1622. VII. 4-én az összes hívőnek megadta a búcsú elnyerésének lehetőségét. X. 12-én a templomok körét a kapucinusokéval bővítette. A magyar nép ajkán porcinkula, purcinkula, porcinkulabúcsú, Porcinkulai Szt Ferenc a ferences rend három ágának: a ferencrendieknek, minoritáknak és kapucinusoknak, továbbá a velük kegyelmi közösségben élő harmadrendnek legnagyobb ünnepe a 17. sz. óta. A kordatársulatok révén vált széles körben ismertté. A Porciunkula-búcsú ugyanis a barátok: a ferencesek, minoriták, kapucinusok minden templomát e napra szakrális centrummá tette, ahova a harmadrendiek messze környékről elzarándokoltak, mintegy hazatértek a kolostor egyességébe.

Szent Ferenc életéből

Ferenc a huszadik éve körül járt, amikor Assisi és Perugia háborúja egy véres csatában a perugiaiak győzelmével végződött. Az assisi foglyokat, köztük Ferencet is Perugiába vitték, s míg a többiek rémülettel várták a jövőt, Ferenc vidám volt. Azt mondták neki:

„Elment az eszed, hogy ebben a fogságban van kedved vidámkodni? Ő azonban sejtven a jövőt, öntudatosan válaszolt: *„Tudjátok, miért vagyok ilyen vidám? Mert látom a napot, amelyen az egész világ meghajlik előttem!”*

Nem sokkal később lovagként kelt útra Dél-Itália felé. Útja közben álmot látott: látta atyja házát, amely olyan volt, mint egy vár fegyverraktára: tele pajzsokkal, kardokkal és hadi felszerelésekkel. Egy hang így szólt hozzá: **„Ferenc, mindez a tiéd és társaidé!”** Ő azt hitte, hogy ez hadvezéri jövőt jelent. Ám a következő éjszakaán ismét megszólalt a hang, és ezt mondta: **„Ferenc! Térj haza! Ott majd megtudod, mit kell tenned, mert a látottakat másként kell értened!”** Mikor megvirradt, Ferenc megfordította a lovát, és hazatért.

Otthon újra dorbézoló barátai társaságában találta magát. Egy dáridó után nótázva vonultak végig az utcán, és Ferenc is tagja volt e menetnek, kezében bottal, amely a vezérségét volt hivatva jelezni”. Egyszer csak leszakadt a daloló csapattól, kicsit visszament az úton, és megállt az utca közepén. „A hölgyre gondol, akit

feleségül akar venni!” - kiáltotta egyik cimborája, és hívta vissza a többieket köréje. „*Igen - válaszolta Ferenc -, egy hölgyre gondolok, aki nemesebb, szebb és gazdagabb mindazoknál, akiket ti valaha is láttatok!*” Harsány kacagás volt a felelet, mert a többiek nem is sejthették, hogy Isten mit művel majd Ferencsel. „Az ő menyasszonya az Isten tiszteletéért égő élet volt, amelynek egészen át akarta adni magát, amely a szegénység által nemesebb, szebb és gazdagabb, mint bármi más.”

A fiatalúr ezután lóháton kezdte járni a vidéket. Egy-szer csak a lova visszahőkölt az úton előtte fekvő emberroncstól, aki a közeli leprás-házban lakott. Ferenc már menekülni akart, amikor erőt tudott venni magán, leugrott a lóról, átölelte ezt a szerencsétlent, és megcsókolta. Ezután gyakran fölkereste a leprások házát, és szolgált a betegeknek: mosdatta őket.

Egy nap eljutott a félig összedőlt San Damiano-templomhoz. Bement imádkozni, s miközben a feszület előtt térdelt, hirtelen hangot hallott a keresztről, mely ezt mondta neki: **„Ferenc, menj és építsd fel újra Egyházamat, mert mint látod, majdnem összedől!”**

Ferenc még nem értette e szavak mélyebb értelmét, ezért úgy engedelmeskedett, ahogy jónak gondolta. Ment, eladott néhány vég posztót, eladta a lovát is, és az árát elhozta a templom papjának, hogy állíttassa helyre belőle az épületet. Ő maga is ott akart maradni a templom szolgálatára, de a pap visszautasította a pénzt.

Ekkor Ferenc az erszényt betette az egyik ablakmélyedésbe - és többé nem ment haza.

A szülővárosában való koldulás azonban igen nehezeére esett. Egyszer elindult, hogy a San Damiano-templom feszülete előtt égő örökmécshöz olajat kolduljon. Belépett az egyik ház kapuján, és az udvaron ott látta egykori barátai csapatát. Erre cserbenhagyta a bátorsága, és kifordult az udvarból, hogy tovább menjen. Aztán mégis visszafordult, odament a barátaihoz, megvallotta előttük a gyávaságát, és olajat kért - de a kérést franciául fogalmazta meg! Anyanyelve is cserben hagyta, annak jeléül, hogy micsoda küzdelmébe került ez a koldulás.

A legenda elbeszéli, hogy III. Ince pápa ebben az időben álmot látott: látta, hogy a lateráni bazilika összedőlni készül, de egy jelentéktelen kis szerzetes a templom mellé áll, s miközben ő maga egyre nagyobb lesz, a válálával megtámasztja az épületet. Néhány nappal később megjelent Ferenc a társaival a Pápa előtt. Ekkor hangzott el a felismerés: „Valóban ez az a szerzetes, aki Isten Egyházát megtámasztotta, és megmentette a pusztulástól!”

Mikor a testvérek a Porciunkula-kápolna körül felépítették első kunyhóikat és elkezdték szeretetteljes közösségi életüket, az egyik jámbor léleknek látomása volt: úgy látta, hogy az egész emberiség ott áll a kápolna körül, de mindenki vak volt. Égre tárt karokkal esedeztek világosságért. Akkor a magasságból nagy fényesség ra-

gyogott fel, betöltötte az egész vidéket és visszaadta a látást a vakoknak. Amikor később a pünkösdi káptalanon az összes testvér megjelent, e látomás beteljesülésének képét mutatták.

Spalatói Tamás így emlékezik vissza a szentre:

„Amikor Bolognában tanultam, láttam Ferencet prédikálni a városháza előtti téren. Összegyűlt csaknem az egész város. Olyan jól és okosan beszélt, hogy a professzorok elámultak ennek a műveletlen embernek a bölcsességén. Közben pedig úgy tűnt, hogy nem is prédikál, hanem beszélget a tömeggel. Az öltözéke szegényes volt, a megjelenése sem volt különösebben vonzó, arca sem volt szép, Isten azonban csodálatos erőt kölcsönzött a szavainak. Az emberek olyan nagy tisztelettel voltak iránta, hogy valamennyien a közelébe akartak férkőzni, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthesék.”

Ferenc és társai számára Krisztus követésében perdöntő fontosságú volt a szegénység, amelyet életükben nagyon következetesen meg is valósítottak. Ezt az eszmét a Pápa előtt is szent hévvel védte meg Ferenc. Mikor pedig az assisi püspök, Guido jó szándékúan figyelmeztette, hogy a testvéreknek mégiscsak kellene rendelkezniük valami vagyonnal, Ferenc így válaszolt:

„Uram, ha nekünk volna vagyonunk, akkor fegyverekre is szükségünk volna, hogy a tulajdonunkat megvédjük. Hiszen a birtokolt javakból születnek a tulajdonviták és

a pereskedések, amelyek miatt Isten és a felebaráti szeretet oly sokszor hajótörést szenved. Ezért ebben a világban mi egyáltalán semmit nem akarunk birtokolni.” E nyilatkozatával Ferenc nemcsak az Egyház egyik általános bajára tapintott rá, hanem magát a püspököt is szíven találta, akinek az egyik bencés apátsággal éppen birtokpere volt folyamatban.

Ferencsel jó barátságban volt Hugó ostiai bíboros, de igen megütközött, amikor Ferenc egy napon közölte vele, hogy prédikálni szeretne III. Honorius pápa és a bíborosi testület színe előtt. Hugó, ismervén védenekendőzetlen egyenességét, aggódott csupasz egyszerűsége miatt”. Éppen ezért megíratott és betanítatott vele egy beszédet, hogy elejét vegye Ferenc lelkesedése váratlan túlkapásainak. Ferenc meg is tanulta a beszédet, de amikor ott állt a Pápa előtt, teljesen megfélekezett a tanultakról és prédikálni kezdett a szívéből. Miközben a prelátusok jogtalan követeléseiről és rossz példájáról szólt, Hugó bíboros legszívesebben a padló alá bújt volna. „Ferenc azonban olyan hévvel beszélt, hogy a lelkesedéstől nem tudta magát féken tartani, s míg a szája beszélt, a lába olyan gyorsan járt, mintha táncolna.” Valamennyi hallgatója megdöbbsent és elcsodálkozott a prédikátor bátorságán.

A szent sok békeszerzésének egyik különleges esete ránk maradt egy legendában, a gubbiói farkas történetében: Gubbió környékén egy rendkívül vad farkas garáz-

dálkodott - mondja a legenda, és megértéséhez tudnunk kell, hogy a farkas akkoriban a rablólovagok jelképe volt. Kegyetlenül pusztított, széttépett állatokat és embereket egyaránt, és az egész vidék rettegett tőle. Az emberek csak fegyveresen merték elhagyni a várost, és semmi módon nem tudtak a fenevadtól megszabadulni. Akkor jött Ferenc, és minden figyelmeztetés ellenére odament a vadállathoz és így beszélt hozzá:

„Igen nagy bajokat okoztál, megérdemelnéd, hogy úgy bánjanak el veled mint a gonosztevőkkel, azaz kivégeznek. Ellenségeddé tetted az egész várost. Én azonban szeretnék békét kötni közted és köztük.” Akkor a rettenetes vadállat magába szállt, követte Ferencet, és bement vele együtt a városba. Ott a piacon, az egész nép jelenlétében ünnepélyesen megkötötték a békét.

Arról is maradtak fenn történetek, hogy Ferenc mennyire szerette és milyen egyéni módon élte meg a keresztény szabadságot. Amikor IV. Ottó német császár Rivotortónál átvonult Umbrián pompás kíséretével, Ferenc nem akart a többiekkel együtt csodálkozó sorfalat állni a császárnak, sőt a többi testvérnek is megtiltotta, hogy odamenjenek bámezskodni. Csak néhány testvért küldött el azzal a paranccsal, hogy lépjenek a császár elé és emlékeztessék a földi dicsőség mulandóságára.

Egy alkalommal meglátogatta Ferencet egy gazdag római hölgy, Settesoli Jacoba, akit a szent különösen kedvelt. Kíséretével együtt a kolostor elé lovagolt, amely-

ben Ferenc betegen feküdt, és beküldött neki egy süteményt, amiről tudta, hogy mennyire szereti. Akkor Ferenc így kiáltott: „*Nyissátok ki az ajtót - különben nők a kolostorba be nem tehették a lábukat! -, mert Jacoba testvérré az asszonyok ellen hozott törvény nem vonatkozik!*”

Tapintatos felebaráti szeretete a törvény betűje felett állt. Mikor egyszer nagybőjt idején az éjszaka közepén az egyik testvér fölajdult, hogy meghal az éhségtől, Ferenc fölkel és adott neki enni. De hogy ne kelljen szégyenkeznie, ő maga is vele evett. Máskor jót akart tenni egy testvérrel, ezért a szőlőben, amely mellett elhaladtak, kikeresett egy szép tőkét, amelyen különösen nagy, érett fürtök voltak, leült a tőke alá vele együtt és közösen ették a szőlőt.

De amikor az eszményről volt szó, Ferenc nagyon szigorú volt. Az egyik testvér például megfélemedezett magáról, és pénzt fogadott el - amit Ferenc csak „szamárganéjnak” tartott -, ezért a szájában tartva kellett a trágyadombra vinnie. Kezdetben ugyanis csak természetbeni adományokat fogadtak el a ferencesek, pénzt nem.

Ugyanígy Ferenc tökéletes engedelmességet követelt. Rufinus testvér - aki korábban igen tekintélyes assisi polgár volt - csak kellenként ment a városba prédikálni, és különböző kifogásokat keresett, hogy kibújjon a feladat alól. „*Mindezek ellenére Rufinus testvér elmegy, és*

templomban fog prédikálni - döntött Ferenc -, mégpedig kámza nélkül, csak nadrágban!” De ő maga is ugyanígy nekivetközött és követte Rufinust, hogy a tömeg gúnyolódása őt is érje.

Az alázatosságban azonban nem lehetett túlszárnyalni. Betegségében egyszer evett egy keveset egy sült csirkéből. Gyógyulása után eljött Assisibe és a kíséretében lévő testvérnek megparancsolta, hogy kössön kötelet a nyakába, annál fogva vezesse őt, és közben hangosan kiáltozza: „Nézzétek a csalót! Titokban csirkehúst evett, anélkül, hogy tudtátok volna!”

Ferenc nem volt tudós, számára sokkal fontosabb volt az Evangélium szerinti élet, mint az olvasás, ezért minden tétozáás nélkül odaadta a testvérek birtokában lévő egyetlen Szentírást egy szegény asszonynak azzal a meghagyással, hogy adja el és az árán vegyen magának kenyeret. S bár ő maga nem olvasta a Szentírást, annak szellemét annyira magában hordozta, mint kevesen mások. Művelt teológusok csodálkoztak el a szentírásmagyarázatain, és egy domonkos teológus így nyilatkozott róla: „Ennek az embernek a teológiája tisztaságával és emelkedettségével a sas szárnyalásához hasonlít, amihez mérten a mi tudományunk hason csúszik a földön.”

Mivel Ferenc a tapasztalataiból és a valóságban élt, Greccióban karácsonyra felépítette a betlehemi istállót, ökröt és szamarat állított bele, pásztorokat és zenésze-

ket hozott, mert a maga tárgyi valóságában akarta látni és láttatni a betlehemi barlangot.

Mivel a házak és a tanulmányi intézetek tulajdonjog tárgyát képezték és helyhez kötötték a rendtagokat, megparancsolta a testvéreknek, hogy hagyják el bolognai tanulmányi házukat. Mikor pedig az assisiek Ferenc távollétében a Porciunkula körüli kunyhók helyére kőházat emeltek a testvéreknek, Ferenc hazatérése után haragosan mászott fel a tetőre, leszórta a cserepeket és kezdte bontani a gerendákat. Kiabált a testvéreknek, hogy tüntessék el ezt a „szegénység elleni szörnyűséget”. És alapjáig lerombolta volna a házat, ha katonák meg nem fogják és tudomására nem hozzák, hogy a ház nem a testvéreké, hanem a város tulajdona.

Mint egy ártatlan gyermek, teljesen közvetlen és bizalmas kapcsolatban állt a természettel, és nem engedte, hogy a teremtményeket, „Isten gyermekeit” bárki is bántalmazza. Betegsége idején egyik barátjától kapott egy fácánt, és a „fácán testvért” nem volt szabad levágni. Máskor egy kis kakas menekült hozzá, és Ferenc úgy gondozta, mint anya a gyermekét. Ismét máskor egy hálóba került halat szabadított meg és bocsátott útjára.

Tiszta lelkében háborítatlan öröm lakozott. A tökéletes öröm titkáról így tanította a testvéreket, amikor egy téli reggelen úton voltak Porciunkula felé:

„A testvérek jó példája, a csodatevő erő, a betegek gyógyítása és a halottak feltámasztása -- nagy dolgok ezek, Leó testvér! De mindennél több a tökéletes öröm. Nem található az sem a tudományban, sem a nyelvek adományában, sem a nagy prédikálótéhetségben, és mégis az egész világot meg lehet vele téríteni. S ha mi most megérkezünk a Porciunkulához, és várnunk kell a kapu előtt az esőben és a hidegben, mert a kapus megvárakoztatja a hívatlan vendégeket, és mi ezt türelemmel elviseljük - ó, Leó testvér, írjad csak -, ebben áll a tökéletes öröm! És ha a további zörgetésünkre a kapus furkósbottal kirohan, megragadja a kapucninkat, a földre ránt, és a hóban tetőtől talpig jól elver minket, ha mi ezt is türelemmel és Krisztus szenvedésére gondolva zokszó nélkül el tudnánk viselni - írjad csak, Leó testvér -, ebben áll a tökéletes öröm!”

Egyik nap, amikor Szent Ferenc imádsága végeztével előjött az erdőből, az erdőszélen elébe toppant Masseo testvér, s próbára akarván tenni alázatosságát, szinte szemrehányó hangon szólította meg őt: - Miért éppen téged? Miért éppen téged! Miért éppen téged? - Szent Ferenc megkérdezte: - Mit akarsz ezzel mondani? - Azt akarom mondani - felelte Masseo testvér -, miért éppen téged követ az egész világ? Miért van az, hogy mindenki látni és hallani kíván téged, s kész engedelmeskedni neked? Hiszen nem vagy szép férfi, nincs valami nagy

műveltséged, s még csak nemes ember se vagy. Honnan van hát az, hogy az egész világ utánad megy?

Szent Ferenc az Evangélium (Mt 11,25-30) lelkületével válaszolt. Jézus azért magasztalja a Mennyei Atyát, mert a kicsinyeknek nyilatkoztatta ki magát. Szent Ferenc is azt válaszolta Masseo testvérnek:

„Minthogy azok a szentséges szemek a bűnösök közt sem találtak nálam hitványabb, gyarlóbb és galádabb bűnöst; s minthogy Isten a szándékában lévő csodálatos művének megvalósításához nem lelt nyomorultabb teremtményt a földkerekségen; éppen ezért választott ki engem, hogy megszégyenítse a világ nemességét és hatalmasságát és erejét és szépségét és bölcsességét; s ezáltal nyilvánvalóvá tegye, hogy minden erő és minden jószág egyedül Tőle való, nem pedig a teremtménytől; s hogy senki se dicsekedhessék színe előtt, aki pedig dicsekszik, dicsekedjék az Úrban, akié minden tisztelet és dicsőség örökkön örökké.” (Fioretti)

Naphimnusz

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tiéd a dicséret, dicsőség és imádás
És minden áldás.

Mindez egyedül Téged illet, Fölség.
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.

Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.

Legfőképpen Urunk Bátyánk, a Nap,

Aki a nappalt adja és ránk deríti a Te világosságodat.

És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:

A Te képed, Fölséges.
Áldott légy, Uram, Hold nénénkért,
És minden csillagaiért az égnek.
Őket az égen alkotta kezed Fényesnek, drága szépnek.
Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.
Kik által élteted minden Te alkotásod.
Áldott légy, Uram, Víz hógunkért.
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos.
Áldott légy, Uram, Tűz bátyánkért,
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.
Áldott légy, Uram, Föld-anyá-nénénkért,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennémű gyümölcsöt terem,
Füveket és színes virágokat.
Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.
Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi testvérünkért,
Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratodnak.
A másik halál nem fog fájni azoknak.
Dicsérjétek az Urat
És áldjátok és mondjátok hálát neki.
És nagy alázatosan szolgáljátok.

(Sík Sándor ford.)

Szent Ferenc életének főbb eseményei

1181 végén – Megszületik Assisiben. Anyja a kereszt-ségben a János nevet adja neki, de apja, francia kereskedelmi útjainak egyikéről hazatérve, Francescóra változtatja azt.

1196 – Ferencet felveszik a kereskedőcéhbe, és leteszi a hűbéri esküt.

1198 tavaszán – Assisi lakói megostromolják és lerombolják a császári hatalmat jelképező Rocca várat. Ferenc valószínűleg ott szorgoskodik a falbontásban.

1199-1200 – Polgárháború Assisiben, majd a kommuna megalakítása a városban.

1202 novemberében – Háború Perugia és Assisi között. Ferenc fogságba esik.

1203 – Ferenc betegen szabadul a fogságból, és visszatér Assisibe.

1204 – Elhúzódó betegsége.

1205 tavaszán – Csatlakozni akar a keresztesekhez. Fölfegyverkezik, elindul, de Spoletóban egy látomás visszatéríti Assisibe. **„Ferenc, ki a nagyobb: az úr vagy a szolga? Akkor miért nem az Úrnak akarsz szolgálni?”** – Ferenc rendszeresen és hosszan imádkozni kezd.

1205 végén – San Damiano templomában a Megfeszített szól hozzá: **„Menj és építsd fel Egyházamat, mely, mint látod, romokban hever!”**

1206 tavaszán – A püspök előtt Ferenc mindenét, még

ruháit is visszaadja apjának.

1206 nyarától 1208 februárjáig – Assisi környékén felújít három romos templomot: San Damianót, a Szent Péter kápolnát és a Porciunkulát.

1208. február 24-én – Az Evangélium hallgatásakor felfedezi hivatását az evangéliumi életre. Ruházatát habitusra és kordára cseréli. Elkezd prédikálni. Nyolc társa lesz.

1209 – Rövid életszabályt ír, amit III. Ince pápa jóváhagy számukra. Letelepednek a Porciunkulában. Ferenc kialakítja sajátos életformáját, amelyben a prédikációs utak a hosszú magány időszakaival váltakoznak, de mindkettő a testvéri közösség keretében.

1212 Virágvasárnapján – Chiara di Offreduccio elhagyja szülői házát, és Ferenc „felfogadja őt az engedelmesre”: Klára szerzetesi életet kezd egy kolostorban, Ferenc tanítása alapján imádkozik, nincstelenül él. Ő és követői lesznek az ún. „II. Rend”, a „Szegény Úrnők”, vagy klarisszák.

1215 novemberében – Ferenc részt vesz Rómában a IV. Lateráni Zsinaton.

1217 Pünkösdjén – Ferenc útnak indítja az első testvéreket az Alpokon túli országokba.

1219 őszén – Ferenc elmegy a Szentföldre. Bejut Melek-el-Kamel szultánhoz, és párbeszédet folytat vele.

1220 nyarán – Visszatér Itáliába. Lemond a rend vezetéséről. Visszatérésében betegsége is szerepet játszik:

gyomor- és májbetegségben szenved.

1221 Pünkösdjén – A káptalan elfogadja az „Első Regulát”.

1223 – Mielőtt a Pápa még jóváhagyná ezt, Ferenc új regulát szerkeszt, amelyet a káptalan elfogad, III. Honoriusz pápa pedig november 29-én bullával jóváhagy. Karácsonykor Greccióban felidézi Jézus születését, megrendezve a betlehemi éjszakát. Innen ered az éjféli Szentmise és a karácsonyi jászol-állítás szokása.

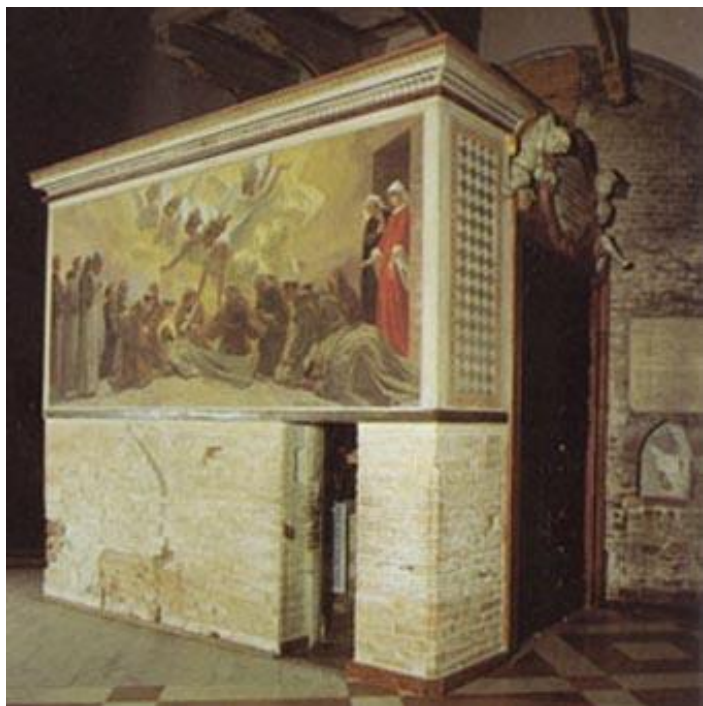
1224. szeptember 14-én – Ferenc La Verna hegyén hosszantartó imádság és böjt után a Krisztus kínszenvedésének jegyeiben, a stigmákban részesül.

1225 – Betegsége súlyosbodik, szembaja lesz. Szenvedése közepett az üdvösség bizonyosságát kapja. Ilyen állapotban írja a Naphimnuszt. Többször is próbálkoznak gyógyításával, kevés sikerrel.

1226 májusában – Megírja a Végrendeletet. Halála közeledtét érezve visszatér a Porciunkulába, ahol október 3-án meghal. Másnap, 4-én eltemetik a Szent György templomban, Assisi városában.

1228. július 16-án – 1228. július 16-án Hugó bíboros, aki közben IX. Gergely néven pápa lett, szentté avatta nagy barátját. Ünnepeét azonnal felvették a római naptárba, október 4-i dátummal.

1230. május 25-én – Földi maradványait átviszik a tiszteletére épített bazilikába.

Tranzitus

„Síró fiaitól és testvéreitől körülvéve, az a legszentebb lélek eloldódott a testtől, és beleveszett a ragyogás mélységébe, a test pedig elszenderült az Úrban. Tanítványainak egyike pedig – egyáltalán nem átlagos híré ember – látta a szentséges atya lelkét mint egy hold nagyságú és a nap ragyogását felülmúló csillagot, a nagy vizek fölött egy hófehér felhőcskén felfelé vitetve, egyenes úton az égbe szállni.” (Celanói Tamás)

Istenünk, ki Szent Ferencnek megadtad, hogy a szegénységben és az alázatosságban hasonlóvá váljék Krisztushoz, engedd, kérünk, hogy az ő nyomdokain haladva követhessük Fiadat, és örvendező szeretettel egyesülhessünk Veled! Ámen.

Ünnepnapja október 4.

Üdvözlégy, Angyalos Boldogasszony, Szentséges Szűz Mária, Porciunkula Védőasszonya! Könyörödj érettem Szent Fiadnál bűneim bocsánatáért most és halálom óráján. Áldott légy Szent Ferenc atyám, ezért a felbecsülhetetlen búcsúért, és kérd a Szentháromságot és a Boldogságos Szűz Máriát az állhatatosság kegyelméért és örök üdvösségemért. Ámen.

Szent Ferenc imája

*Üdvözlégy, Úrnőnk, szentséges Királynénk, Istennek
szent szülője, Mária, Ki szűz lévén templommá lettél,
és választottja a szentséges mennyei Atyának, Ő szentelt
meg téged szentséges szerelmes Fiával és a Vigasztaló
Szentlélekkel. Minden kegyelem teljessége és minden
jószág lakozott és lakozik tebenned.*

Üdvözlégy te, Isten palotája;

Üdvözlégy te, az ő lakozó sátra;

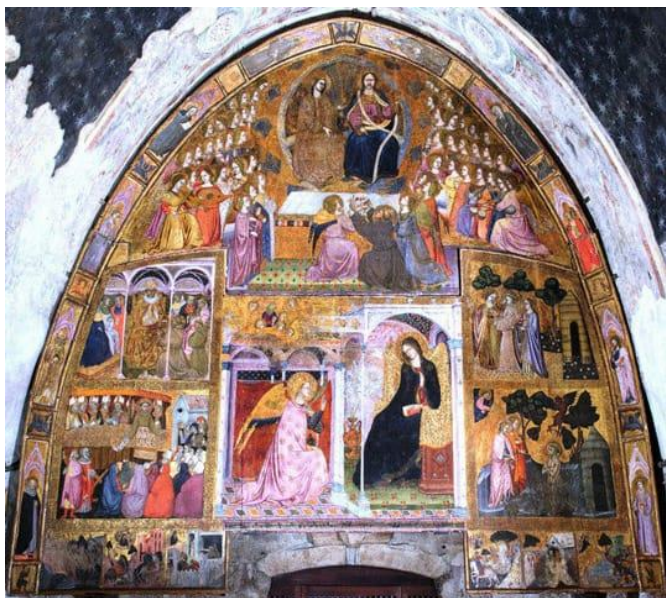
Üdvözlégy te, az ő lakóháza.

Üdvözlégy te, az ő palástja;

Üdvözlégy te, az ő szolgálója;

Üdvözlégy te, az ő anyja,

*legyetek üdvözölve ti, szent erények mind, kik a
Szentlélek kegyelméből és megvilágosításából a hívek
lelkébe ereszkedtek, hogy a hitetleneket Istenben hívő
emberekké formáljátok át.*

Irgalmas Isten, könyörülj az én bűnös lelkemen. Teljes (szívből) szívemből bánom, hogy végtelen jóságodat oly sok bűnnel megbántottam, és ezzel a túlvilági büntetést megérdemeltem. Hálát adok Neked, hogy Szent Ferenc atyánk közbenjárására ezt a teljes bűcsút ajándékoztad nekünk, és megengedted, hogy bűnbánati cselekedeteinkkel, és ennek a templomnak ájtatos meglátogatásával a tisztítótűzben ránk váró büntetéstől megszabadulhassunk. Légy irgalmas, és töröld el megérdemelt büntetésemet, és szabadíts meg borzasztó adósságom terhétől. Felajánlom ezt a teljes bűcsút - ha Kegyessed megnyernem engedi - saját magamért, vagy egy tisztítótűzben szenvedő lélekért. Ámen.